

Светослав Овчаров

13

OMETEO

Светослав Овчаров

13
СТИХОВЕ

Варна 2007

Вместо увод

Моите уважения, о, кандидат читателю,
с предварителни, жежки благодарности!
Току, май, пожела да ми станеш почитателя,
взел в ръка моите фамилиарности.

Тази ми книжка обаче е чепат праг за тебе,
макар и ужким толкова безобидна!
От нея лъха на мухъл дърт и подмокрено бебе,
в чест дует с ирония тънка, ехидна.

Ще вие в главата ти, бедничка, хищна хиена!
Ще думка лудичко детско барабанче!
Ще има сепуко със тактове в три от Виена
и „Садовско криво“ в „Комитово ханче“!

За всичко от раз до конца, съм се пънил все ази
на маса, в легло, в тоалета, в „Трабантче“!
Прости, о, читателю мой, не изпадай в екстази!
Аз съм просто едно дръто графоманче!

АФторАт

© Светослав Овчаров, автор, 2007

© Пегър Костов, художник, 2007

Издава: ОМЕТЕО, 2007
ISBN: 978-954-92020-2-1

Утро е!

13 слънчеви лъчи пробиха облаците.
13 песни изчуруликаха клоните на черешата.
13 охлюва тръгнаха на паша в градината.
13 петъка вече оцелявам.
13 котки са въртели опашки пред мен.
13 дами досега не ми успяха.
13 пъти убиха Кармен пред очите ми.
13 вълни ме заливаха от брега на спомените.
13 монети хвърлих във фонтана на щастието.
13 века е моята България.
13 пъти ми е рекорда...
13 години... няма значение!

Важното е, че дишам и днес – 13-ти!

Натюрморт

Сребро в косите, във брадата,
във веждите, сребро в устата...
С метала скъп, тъй благороден,
бих бил навярно доста моден...

Шкембе – каба, каба родопска.
Главата – достолепна попска.
Очите със масив корнизи
видели Кьолн и доста Пизи.

Това съм аз! Яваш! Тъй бича
забыл давным давном да тича.
С годинки бол, като присъди,
ръката люпи гъди-гъди

и ако буквички завъди
на листа бял, не, не ги пъдя...

Интровертно...

европейско

Да!
Нямам нищо общо със себе си,
но
когато се саморепрезентирам,
изпитвам
особената комфортност на
имагинерен целомъдрен
психопат,
боготворящ своята Евтерпа
с любов погърдителна,
макар и
доста слеждевременна,
с парченцата НАДЕЖДА,
нанизани
като пръски от бистри локви –
имплицитна илюстрация на
изтичащия живот...
Въпрос на концепция?
Краткотрайна перспектива!

Подарък

Реших във местен вестник тест
с плюс, минус и събиране.
Излезе пет години. Жест –
живот във перспектиране.

Реших, че няма да се дам.
И със, и без нервиране,
поднесох му се дюз до грам
в тепсия с лукс-сервиране.

Животът сепнат, поласкан,
получи разкордиране
и анонсира ме харам
със още парадиране...

Музика

Полях хоризонта и ми се домря.
Тръшнах се възнак, краката опънах.
Подушил възглавката, спешно заспах,
въртнах комбайна и почнах да жъна.

Клас след клас гътвах под моя трион.
Стържеше, тръпнеше интериора.
Свиреше бурен, каба Вихрогон
своята песен в мажор без умора.

Зъзнеше джама отвътре, отвън.
И във витринката чашите също.
Трепкаше маца с мустаче насън,
като червените устни на тъща...

...Слава на Бога, отмина нощта!
Време, да се заявя вертикално.
Слънцето утрото взе под ръка,
влезе във службата си небанално...

Утро

Излюпена, скоро зората погълна нощта.
Нахрани се, цъфна с усмивка доволна.
Погледна нагоре и слънчева песен запя,
а то поласкано намигна й волно.

Врабчета в тополата кършеха стан в' ведрина
разказваха своите сънища нощни.
А гларус комина на срещния покрив възпял,
положи със клюн в ред крилете си мощни.

От изток небето осъмна с кълбенца бял пух.
Те скриха за мъничко първото слънце.
На пейка във двора котаче опъна кожух
да стопли гръбче – покорено от Сънчо.

Събуди се времето, бодро отвори очи,
наплискани с бисерна свежа росичка.
Животът запя! Не! Животът от радост крещи!
Животът политва в крилете на птичка!...

Срочен брак

Отворих очи, погледнах навън –
грееше бяла мъгла.
Потърках, реших – любимия съм
с резлива млечна боза.

От мъничък знам, че аероконяк
следва със бистро мезе.
Пушек, сирена, дим гъст след влак
и слънце – ще да рече...

Помислих, реших, стопирал клепач:
„Карай нататък така!“
Но горе онуй излезе трепач
с гълтока си на ламя!

Нямаше как, излюпих се в такт,
потънах навън във деня.
А той ме посрещна, склучихме брак,
срочен брак до вечерта...

Жив съм!!!

Ставам – кръстът ме сече,
черни кръгове се вият
и кракът ми все не ще
на мокета да се свие...

Днес пак всичко ме боли!
Значи, жив съм, жив съм още!
Греховете от преди
ме спохождат дни и нощи!

Греховете от преди
поздравяват ме тъй, значи
с грешно хвърлени пари
в градуси? Не, за илаци...

Ставам, охкам и пиця –
няма как, щом още жив съм!
Скъръцам, тракам и пращя!
Див бях, да, и още див съм!

Тръгвам някак на титя,
търтя се едва повънка.
Ура! Браво! Пак успя –
браво – мозъчната гънка!...

Синьо стихотворение

Момичето със синята коса
дойде при мене вечерта.
Момичето със синята коса
дойде при мен и ме целуна...
...Момичето със синята коса
отиде си със утринта.
Момичето със синята коса
пося жаравата на Бруно...

Тя

На Деспина

Когато онази омая
почука на твойта врата
и думите: „Боже, това е!“
обсебят и твойта глава,

когато цветята разцъфнат
със най-красните цветове,
когато и устните съхнат
като на сгрешило дете,

Тя сигурно вече дошла е
през огън, през лед, през вода,
Тя в твоя живот Пролетта е,
Тя, твоя късмет, Любовта!!!

Молба

Говори ми на „ти“!
Погледни ме в очите!
В тях все още блести
лудостта от игрите.

В тях все още шепти
оня пръв и наивен
смут от твоите коси
с блясък слънчев, тъй дивен!

Говори ми на „ти“ –
да ме парне гласът ти,
да се впуснем в белй
както някога – в пъти!

Да стърчат на стобора
шапки, черни барети!
Да надвикваме хората –
луди, млади, напети!

Говори ми на „ти“!...

Свалка

Свила небето във свойте очи,
плахо посегна със поглед към мене,
леко изби похотливи зъбй
и ми изпрати имейл тихо стенещ.

Кода веднага при мен бе разкрит,
бързо задействах със шестото чувство.
Нямаше нужда да пращам одит,
беше въпрос на рутинно изкуство.

После нещата развиха се в такт
правилен, крив – все едно, такт за двама.
Сключихме за нападение пакт –
жанра – неясен – комедия, драма...

Труд

Решавам, сядам, пиша: Любов!
Изкуство, усмивка, поглед суров!
Сърце – пожар, подвиг – готов!
Положение хоризонтално – оф!

Дочувам – в ушите кънти зов!
(Добър, успешен снощен лов)
Главите замаяни – значи любов!
Положение – вариант вертикал... оф!

Равносметка – избор, образ нов.
Отметка – Приятно! Аз – Петров!
Заедно! Вместе! Цузамен! – Любов?
Вертикално – цигара! Хоризонтално – поф!

Има! Няма! Все любов!

Аматори...

Видях младеж, видях младежка
под купол на чадър разпран.
Той гушнал ситна таралежка,
тя – своя си жираф избран.

Припича слънцето отвънка
и няма облаче за цяр.
Опъват сивите си гънки
загрели погледи до жар???

Вървят си двама непукисти
и пръскат чуденки и смях!
Те в любовта не са нотисти,
но будят завистта у тях...

Ако не е дяволска работа

Във мъничко хитро бистро
заел сепаренце виенско,
зад чашка кафе със млеко
и нежно присъствие женско,

забило в мен морски очи,
в които рогати палуват...
(Не знаех аз още дали
и моите умеят да плуват?)

Изглеждаше бон капитен,
преборил мусони, пасати.
Навярно скатала и дан
приличен в японско карате...

...Кафенцето свършваше! Ах,
кафенцето – връзката ценна!
Оставаше тъпия страх
дали пак тя ще ме погледне,

когато в последния час,
в минутата сетна, секундна,
дочух с въпрос без дер, ди, дас
рогатото: „Ум вифил щунде?“*“...

* В колко часа?

А ти?

Нали бе при мен –
прескочили на тъгата билото,
потопихме пръсти
в реката на забравата!

Нали бе до мен –
без чадър
устояхме на думите
приятелски,

приятелски, изсушило ни
Слънцето!

Нали бе със мен –
достигнали Хоризонта,
се качихме по Дъгата!
Аз слязох...

„Детство мое!“

На незнайния войн!

Седи момчето пред клавишите,
седи си то и гледа тъпо,
че обещаното – сладкишите
и днес му струват твърде скъпо!

На пулта нотен сонатината
му кима хитро и намига:
„Изчукай ме поне половината!
До тук! Това за днес ни стига!“

Във кухнята стоят сладкишите
с глазура от букет страдален.
А тук проблема са клавишите
и пулта пълен и нахален!...

...Седи момчето пред клавишите,
от час седи и гледа тъпо!
Игри прежалило, сладкишите
и цялото си детство скъпо!...

Цайтнот

Искаш ли да искам? –
ход със изненада!
Чака Кума Лиска
отговор – пощада!
Нямах стига време
в сивите си гънки.
С чувство „не ми дреме!“,
„да“, комай измънках!

Просто стихотворение

Един – дете на Достоевски –
поискал просто шоколад
да си го хапне просто кефски!
И не че просто чувствал глад.
Че този син на Достоевски
останал просто вечно млад!

Пейзаж с припев

Морето прескача лунните лъчи.
А с водорасли, като с лозови листа,
завива постни коледни сарми
със миден блясък и пясъчна кайма.

Рачета си заравят охлювчетата в пясъка,
за да се наспят като хората,
скрити от любопитството и плясъка
лунен – всяко си пуснало щората.

Дребни вълнички по брега се пързаят
напред, назад, като пешки в два хода
и малки камънчета леко търкалят
по пътеките лунни. Мода!

Моренце, моренце! С деня, под луна,
не спиращ да шаваш и не заспиваш!
Завиваш със пясък сарма след сарма
и най-лицемерно във пост се оливаш!

Поезия

Поезия – ракия – дива!
Плодът прекипва и клокочи.
И тръгва градусът накриво
във тънка нишка да се точи...

Дървото огъня подклажда,
обвива с пламъчена манта
неутолимата ни жажда
към градусовата поанта.

Езикът тръпне и пресъхва,
следят очите тъй, под вежди,
как струйката в конец надъхва
и пълни локвата надежда!

Поезия! Живот! Ракия!
Нанизва градуси синджира.
Дум спиро сперо! И ще пия!
Прелива със копнеж потира...

Молба от днес

Когато спре тока, пиша най-добре!
Когато спре тока, съм най-плодовит!
Въртя химикалката, нижа тире след тире,
а между тях с буквички реда зид.

Когато спре тока, одеялото е най-одеяло!
Когато спре тока, се правят най-деца!
Когато спре тока, бялото е най-бяло!
Когато спре тока, нощта е най-нощта!

Както виждаш, без ток всичко е супер!
Искам без ток? Не ме криво разбирай!
Остана ми малко. Отдавна не съм пубер!
Отдавна в живота играя други роли!

Когато спре тока, най се моля!
Моля те, ток! Не спирай!

Оборотомерник

На зазоряване изпълняват смъртни присъди
с куршум, въже, топор и кръв.

На зазоряване недоволната жена пъди,
ако не можеш да йбъдеш за деня пръв.

На зазоряване приключва детството
и започваш света да превземаш все пръв.

На зазоряване се ражда наследството
с болка, викове, късмет и кръв.

На зазоряване затварят кабаретата
и умира вчерашния стар живот.
На зазоряване се прибират момчетата,
внезапно се сетили и за друга пот.

На зазоряване се събудих в леглото
бодър, свеж, румен и наспан.
На зазоряване си търкам окоето
от новия ден, от новата утрин пиян...

Чакане му е...

Поглеждам през прозореца – вятър и мъгла,
а днес във телевизора свети пролетта.
Отново паля печката – трябва топлина
да сгрее вътре мечката в края на съня.

В ръка с дистанционното търся светлина.
Поднася ми екранчето образ на жена.
Чаровна и усмихната, кима ми – Ела!,
но сещам се за Танчето, за солта, меда...

Загасям телевизора лъжльо досега.
Макар видял в каналите доста от света,
като го знам как трупа той лъжа подир лъжа,
не вярвам му ни тонинко – дълъг му нос!

Фучи, трещи си вятъра в моите стъкла.
Отлагам с трепет шемета бял от пролетта.
Поглеждам навън, бурята влачи пак снега.
Познали били времето – „вятър и мъгла!“.

Постсеренада

„Сбогом, дано си щастлива!“ –
плаче гласът в песента.
Нечия там самодива,
хванала пътя в нощта.

„Сбогом, дано не се върнеш!“ –
тайно надява се той.
„Боже, не ще се обърнеш!“ –
крачките шепне във брой.

Сбогом е, вместо доскоро –
думата точна за днес!
Думата друга е, сори!
Беше, що беше нощес!

„Сбогом, дано си щастлива!“ –
тъжен рефрен на гласът.
Повече? Стига! Не бива!
Утре нов ден е, нов път...

Секирно

Дали да ви прескоча, господа,
или – със заобиколение?
Стои въпрос такъв пред мен сега
и чака своето разрешение.

Застанали сте вие там, пред мен
и повече от видно, очевидно,
че тръгна ли със ход обикновен,
ще ви настъпя всякак! Тъй – обидно!

Е, кой тогава ще да бъде пръв?
В кого от нас куража не умува?
Не вярвам някой да обича кръв,
балони с този цвят да си надува!

Пристъпвам твърдо, газ натискам смело!
Направо с втора изръмжавам бас!
Набивам поглед в първия: „Опело?“
Пътеката? Ей я! Има си хас!

Въпросът със прескока, господа,
презря. Спечели първата треска ...

Разрешение по френски

Във френски град, пред магазин за шапки
чевръсто се тълпят жени и бабки.
Затворени ги спираха вратите
да сетят красотата от мечтите.

Смутени продавачките стояха
отвътре нерешителни и бдяха,
че лелките отвън с ожесточение
съвсем не демонстрираха търпение!

В целта си към бленуваните факти
превземаха метражи с остри лакти!
Напираха, витрините прасяха!
Настъпи предпаническа уплаха!...

Внезапно усмириха се, утихна.
Глас мъжки прозвуча, а някой кихна.
Объркани жените с изненада
прекъснаха прекипналата свада.

– Чаровни, мили дами, с уважение
към вас отправям своето предложение!
За малко моля, укротете парата –
да влезе вътре по-напред най-старата?

Спогледаха се гузно светилата,
отдръпнаха се дружно от вратата.
Зер, где се е чуло фина, френска дама,
сама да се признай за по-голяма!...

Натюрморт

Кръстосани мечти – фентъзи сцена –
идея режисьорска челна.
Избива залата, пулсират вени
във тактове неравноделни!

Кошарата настръхнала в стакато
над пултове импровизира!
Маестрото застинал кон легато,
със палката стърчи паниран!

Салонът със пресъхнали езици,
с бинокли под, над очилата,
без дъх трепти до своите мекици,
изпържени в хиляда вата!

Прожекторите стенат свръхпрегрели
и милват със лъчи бедрата.
Във въздуха се блъскаат сочни трели,
репили с пръски от ширата...

...И само във говорещата рупка,
суфльорът тихо се уригна.
Надвил си скуката – умрял тулуп, към
жена си обещаващо намигна!

В храма

Седи ухо във залата концертна –
Бетовен – „пета“, палката свисти.
Цигулките за кой ли път инертни
пълзят по петолинията си.

Прожекторите най-трудолюбиво
обливат звуците със жар и пот.
Пиано, долче, форте, молтовиво
висят под арката „сценичен свод“.

Унесено седи ухото, слуша –
четвърти ред, средата – с интерес,
затънало във музата до гуша,
изтрило своето вчера, своето днес...

Кракът на трети пулт, ей там, от ляво
потропва в такт, на палката напук.
Що километри вечер изминава
подметката на този Малък Мук!...

...Седи ухото в залата светена.
Бетовен мина, Пьотр хвърля дим.
Туптят ритмично всички меловени.
Привършват петолинията си...

Разочарование!

Четох за една
 гръмната,
попаднала в тръба
 с блажена светлина
и й било толкова
 хубаво,
че не й се връщало
 назад...
...Без да ща си
 пожелах
да ми се случи
 същото
и
посегнах към копчето на
 нощната лампа.
Да, ама не!
 Тока свършил...

С времето...

Времето препуска,
 времето лети,
под жарсена блузка
 палаво трепти.
По жарсена блузка
 там пред мен се скри.
„Време с красни бузки,
 същите търси!“

Когато

на бате Стефан

портата на родното море
 остане
зад кърмата на моя
 морски дом
и забия взор,
 надеждно очакващ
светулката
на познатата до болка
 Гала,
никакви бури и стихии
 ВЕЧЕ
не могат да скрият
 панорамата
на моето детство
 от нетърпението ми!

Песента на полето

Кокетно конче писана кола
търкаля в коловоза прашен, тесен.
Във нея, стиснали юзда в ръка,
досуц по Йовковата златна есен,
кандилкат се със дупките жена
и тежката ѝ и протяжна песен.

Жълтят от две страни плодни нивя
със хлебни класове и зрели пити.
Забива Слънчо с първата зора
стрелички остри, жарки на лъчите.
А птици пъстрокрили на ята
си тъпчат тъй, на воля, гушки сити.

Самотно облаче, като дете
изгубило обратната пъртина,
очаква някой да го заведе
при другите във детската градина.
Посбира семенца запас мишле –
зер, ден такъв богат храни година.

И пее ширинето песента
във ритъма на конските копита...

Всуче!

Пей ми, Балкане, пей – роден наш –
песни за пладнешки, върли хайдути!
Как се гърмят аркадаш с аркадаш,
как лисва Нане водичка на Вуте...

Пей за избраните Горе от нас –
срѣбва си всеки от сладкото вирче.
Чака, заслушва се, кюта си в пас,
где ще намери таквоз келепирче!

Пей ми, Балкане, ще ти фана глас –
гърло до гърло – далеч да се чуе!
Че да запеят и други със нас –
песен да стане! Песен, но всуче!...

Листопад на спомените

Спомени всеки си има,
спомени зрими, незрими.
Погледи непреродими
погледи неповторими...

Времето бързо забравя –
прашничко и ветровито.
Само с очи си се давя
като през мрежа на сито.

Тръгвам по друми познати,
качвам и слизам бордюри.
Тежко с бастуна се клатя
в срещи със уногондури.

Слънцето вече не свети
тъй както някога жежко.
Чувствам се пети, десети –
като прецакана пешка...

Спомени, те сал остават.
Днешното някъде крий се.
Листи в годинките плават:
„Скоричко бе – преди трийсет“...

Под дървото на спомените

На Христо Германов

Един концерт изнесох в тишината –
„Концерт за аз и спомени далечни“.
До мене бяха нашите, жената,
приятелите, липсващи и вечни.

На есенната маса под липата,
един до друг плейбеци и синбеци
отпивахме на прежното ширата –
певците – песни, лафови зевзеци...

Дочуваха се стонове: „О, Боже!“,
прехвърчаха и ноти незабвенни:
„О, спомняйте ли си... госпожо!“
и скъпи имена, уви нетленни...

Проплакваше на спомена дървото
с поредното листо неиздържало
годините, натрупани в теглото,
в духа, в неумолимото махало...

...Един концерт изнесох в тишината –
„Концерт за аз и спомени далечни“.
До мене бяха нашите, жената,
приятелите, липсващи и вечни.

Критика...

Подрязаха ми крилата.
Връхчетата –
 перушината
и... не остана!
Сега не летя.
Сега скачам...

Съвестно стихотворение

Безработни умират от скука в неделя
и прекарват деня си – на лаф в кафенето.
След поредното юзче, с поредното геле,
за пореден път тачат поред кабинета.

И разбира се той не остава им дължен,
за поредно прибавя по пет на сто щастие.
Нека никой от тях да не бъде днес тъжен:
„Ако нямаш за хляб, моля, хапвай си пасти!“

Безработните, гинещи в скучна неделя,
не попълват дома под топлийка хербарий!
Във леглата на топло със своите къдели
заработват пореден процент за България...

Стара ръжда любов не забравя...

Светлината, попила тунела,
го целувала метър по метър.
Прела, прела, препрела – изпрела
мрака черен на този катетър.

После слънчев лъч тъй, наготово
бръмнал струна, изпратил стрелички
да пробуди в децата отново
кратка жмичка по стари терлички...

А тунелът почакал, почакал
и пропуснал последната птичка,
със усмивка намигнал на мрака,
спретнал старата мила ямичка...

Диагноза „Абразия“

Пречупен скелет – гърбен, със „абазия“,
пристъпвал тежко, падал често,
роден далече, някъде в Евразия –
разходван цял живот без ресто.

И този тип от тази ми Евразия
бил някога в отбор левенти,
редовно плувал кроул, бруст, гръб с инвазии
в интимни, нежни сантименти.

Палувал в родно и международно.
Дарявал с месец меден всяка.
Превземал кули – меки, твърди, водни
покои – не си жалел жака...

И този скелет взел в преразход времето,
печелил битки най-епични,
останал с доста нищичко на темето
и болести добил септични...

Та този скелет, кретащ със „абазия“,
с бастунче в тремор заядливо,
оставил край, и род, и дом в Евразия,
потропвал живо, живо, живо...

Имплицитно

Съдбата чука на вратата
изнервена, нетърпелива –
загряла крушка двеста вата,
завинтена 'чели накриво.

Отвътре кютам си, „не чувам“ –
Разсейвам се повътре, значи!
Изправям гънките, умувам:
„На мен ли тез яйца – все пачи?!“

Прехвърлям варианти разни.
Напират шарени съмневки.
А всичко някак все ме дразни!
Поредни гадъчни забевки!...

...Решение все пак пристигна!
Видях в откренатата порта
краченце хитро ми намигна
в поличка „мини“! Вкусна торта...

На реда...

На липата вън, току пред моя блок
лист видях бял с черен кръст.
Мойто име – ярко върху некролог,
снимката ми – във цял пръст.

Със разбиране посрещнах този знак –
на съдбата среден пръст.
Със зъбатата косачка сключвам брак.
„Оня“ ще ми стане тъст.

Проверих си сметките, дали съм в такт –
телефон, вода, канал...
И дали достоен съм за този пакт
по заслуги, без батал...

...Остарял съм вече – смачкан, дърт шушон.
Времето ми изветря.
Чакам като във бръснарския салон
да ми викнат: „Хей, ела!“ ...

Разочарование

(Вместо изповед)

Ако аз възнак, още топъл
под погледи нетърпеливи,
недоиздухал сетен вопъл
по сериал пореден тиви,
нахален още, все пак дишам
във низ верижен от синкопи
и със достойнство гордо мижам,
кандисал веч и на сто сопи,
ако се точа в битието
и не предавам лесно пулта
със сметки тънички, изпети
пред някой чул те и нечул те,
едва съм свършил първа волта
и накривил корниз на капа,
прибрал обратно в джоба „Колт“-а
го погвам финето да капо...

Пътник

Ура! Тръгвам си! Отивам!
Викат ме. От горе?... Долу?
Значи, да, все още бивам,
щом до мен допират соло!

Взех си за из път шишенце!
Пазя го за ТАМ от снощи!
За из път, вместо кафенце,
да подкрепя моите мощи.

И дано да стигна скоро,
че карачките не слушат!
Глътка, две срещу умора,
ТАМ ме чака, ех, май суша!...

Е, наздраве! Пак! Разлъка...
Лошо, виждам вече дънце!
Налейте да пия... хък... мъка!
Я, дошло пак горе слънце!...

Констативно

Вече ме няма! Вече съм тук!
Чудо голямо! Майтап напук!
Чудо голямо! За всеки друг.
Вече ме няма! Назад? На мук!

Там е за тебе! За мене – тук!
Бях малко бебе. Сега – турук!
Заложих себе, станах съпруг
и хвърлих жребий. Останах зук!

За Акапулко умът хвърча.
Сега – шушулка, под метър – два.
Пошёл в прогулку – сега лежа
в ковчег с бюлбюлки. Ете, това!

СЪДЪРЖАНИЕ

Вместо увод	5
Утро е!	6
Натюрморт	7
Интровертно... ..	8
Подарък	9
Музика	10
Утро	11
Срочен брак	12
Жив съм!!!	13
Синьо стихотворение	14
Тя	15
Молба	16
Свалка	17
Труд	18
Аматьори... ..	19
Ако не е дяволска работа	20
А ти?	21
„Детство мое!“	22
Цайтнот	23
Просто стихотворение	24
Пейзаж с припев	25
Поезия	26
Молба от днес	27
Оборотомерник	28
Чакане му е... ..	29
Постсеренада	30
Секирно	31
Разрешение по френски	32
Натюрморт	33
В храма	34
Разочарование!	35
С времето... ..	36
Когато	37
Песента на полето	38
Всуе!	39
Листопад на спомените	40
Под дървото на спомените	41
Критика... ..	42
Съвестно стихотворение	43
Стара ръжда любов не забравя... ..	44
Диагноза „Абразия“	45
Имплицитно	46
На реда... ..	47
Разочарование	48
Пътник	49
Констативно	50

От същия автор:

1. „Смешни и поучителни мърбъркащи истории“ - проза
2. „Бульон трезве“ - стихове, хумор и сатира
3. „Луд за обич“ - лирика
4. „Криво село“ - разкази в прави рими
5. „Вчерашни кюфтета“ - хумор и сатира
6. „Другият грешник“ - лирика
7. „Многоточия“ - лирика
8. „Секс през сълзи“ - смешна еротика
9. „Живот – к’во по-несериозно!“ - лирика
10. „Не съм ти длъжник, живот!“ - лирика
11. „Живот в си“ - лирика
12. Имейли от Уногондурия

Светослав Овчаров

13

стихове

—

Българска, първо издание

—

Художник: д-р Петър Костов

Коректор: Катя Бакърджиева

—

Издава: ОМЕТЕО

ISBN: 978-954-92020-2-1